

mesec, da te dostojno plačam za tvojo nenavadno poštenost in zvestobo.“ — Od te dôbe v tej hiši kuharice raje same niso jedle, kakor da bi pošteni loncevezec moral lačen biti.

Tukaj naj samó to še opomnim, da taki loncevezci prenočujejo vže mnogo let v vási Dejvicah blizu mesta Prage in od tod hodijo v mesto po svojem obrti. Ali niti v Dejvicah niti v Pragi niso zakrivali nikoli ničesar, da-si jih so skušali na različne načine. Slavna sodišča pričajo o njih, da so pošteni, nepokvarjeni in delavni ljudje, ter se v tej zadevi do sedaj niso niti za las izpremenili.

Razvidno je iz tega, da njihovo izobraženje, da-si jako priprosto in kratko, vender pada na rodovita tla, kalí in poganja, ter prinaša stoteren sad, a vse to zaradi tega, ker se vrši v njihovem materinem jeziku, kar je v čast dobrim starišem in učiteljem Trenčinskega okraja in se jim bode vedno štelo v čast, ako v tem vztrajajo.

Iz „Češčine“ preložil H. Podkrajšek.

Spomini na deda.

ikdar ne pozabim svojega deda. Radi so me imeli in jaz sem jih imel rad. Mlad sem še bil, kakor ste sedaj vi, otroci dragi! Po hiši sem hodil in vodil za uzdo lesenega konjiča, ki je bil jako trmoglav. Slednjič se naveličam voditi na kolesih tekajočega konjiča in njegove trmoglavosti in sedem na večjega konja, ki je bil ravno tak, kakor naš žrebiček v hlevu — samó živ ni bil — ter ga prav po korenjaški zajaham. Tudi sabljo prepašem okolo ledij in leni konj se začne premikavati. Ali ostal je vedno na istem mestu, in naveličam se kmalu tudi te ježe. Pri peči so sedeli dedček, vlekli počasi dim iz „turničkaste pipice“ in se smijali meni in mojej priprostosti. A jaz, popustivši lesenega belca, stečem k dedu, in ga pogledam tako milo in proseče, da vzemó pipo iz ust, potrkajo z njo ob levi palec, da letí pepel v kolobarčkih na tla, in ustni se jim tako ljubó nasmejite, da takój uganem dedovo voljo. V hipu sem bil na dedovih kolenih in jim gladil grbančasto lice. Potem sem stopil z nogama ne dedovi nogi in dedček so me prijeli za roki. Začeli so me ujčkati, v začetku bolj počasi, potem hitreje in zopet bolj počasi. Zraven pa so peli in jaz za njimi:

„Jérmanov Pavle
Po travnici gre,
Z glavíco potresa,
Ima rumene lasé,
Pa čevlje nové“ — — —

To je bilo moje največje veselje, in kadar sem raz svojega konjiča padel, ali če me je koštrun podrl, tekel sem jokaje k dedu. Jok in bolečina sta me minula, kakor hitro so me jeli ded ujčkati in peti bodi si katero koli tako pesen, ki pravi:

„Delajmo, delajmo nova kolesa,
Da se popeljemo v sveta nebesa;
Angeljci godejo, duše pa rajajo,
Da se vse trese!“ — — —

Leta so hitro tekla in ž njimi tudi jaz. Ni me več mikalo, lesenega konjiča poditi po hiši, in da bi me dedček še ujčkali, bilo me je sram, če tudi

bi bil časi še rad stopil na dedove prste in se malo zazibal. Hodil sem v šolo, a kadar sem o počitnicah prišel iz mesta, bil sem še vedno najraje pri starem dedu. Na vrtu pod orehom sva sedela in ded so mi toliko lepega pripovedovali o starih boljših časih, o vojskah, in na vsako vprašanje so znali odgovoriti ter potrditi s kako pripovedko, pesnico ali prigovorom. Nekoč sva se pogovarjala o Bogu, angelih in človeški duši. In stari dedček so mi povedali to-le pripovedko, katero sem si dobro zapomnil.

„Živel je svoje dni župnik, zelo pobožen in doberljiv mož, pri katerem zaradi njegove ostrosti in natančnosti do poslov nobeden hlapec ni mogel dolgo služiti. Jedenkrat je bila v njegovej župniji na smrtnej postelji neka vdova, ki je imela sedem še nepreskrbljenih otrok. Bog naroči jednomu izmed svojih angelov, da naj gre po dušo óne vdove, ker jo boče vsak čas izdihnili. Angel otide na povelje Gospodovo k ónej vdovi, ali videč jo s sedem otroci, smilila se mu je družina takó, da ni mogel vzeti vdovine duše ter se je vrnil brez nje v nebesa. Ali Bog tega ni potrdil in je ukazal angelu, da mu mora pripeljati za to drugo dušo, ki mu do sedaj še ni namenjena. In angel gre k ónemu župniku, pri katerem ni mogel nobeden hlapec ostati, ter se mu ponudi za hlapca. Župnik ne spozna božjega poslanca in ga vzprejme. Ali kmalu se jame čuditi, ker mu novi hlapec vsaka povelje vže poprej izpolne, predno mu je dá. Zatorej ga zaroti, naj mu pové, kdo je? Hlapec obstane, da je angel božji in župnik mu reče, da ga poprej ne izpusti iz službe, dokler mu ne zapoje „nebeške pesni“. Angel mu obljubi, da jo zapoje pri prihodnjem sv. maši. Precej drugo jutro na vse zgodaj gre župnik v cerkev sv. mašo služiti in hlapec mu pri povzdigovanji zapoje na orgljah „nebeško pesen“. Župnik slišavši „nebeško pesen“, zgrudi se pred oltarjem na tla in umrje; a nebeški hlapec odnese župnikovo dušo v nebesa.“

Še dihati si nisem upal, takó zvestó sem poslušal vselej svojega preljubega deda, ki so mi to pripovedko in še mnogo drugih pripovedovali. Vže se je mračilo, kadar sva se vzdignila z dedom iz mehke trave pod orehom in šla v hišo. Skoraj strah me je bilo, kadar sem se še v postelji priporočal svojemu angelu varuhu in si mislil, zdajci pride angel z nebes ter odnese tudi mojo dušico pred dobrega nebeškega Očeta. Še-le ko me je spanec premagal, minule so me take misli . . .

B-c.

Narodne legende.

Kako je sv. Peter konja podkoval.

ristus in sv. Peter sta potovala in prišla mimo neke kovačnice. Pred kovačnico sta stala dva konja; kovač ju je ravno podkával.

„Idi in podkuj tudi ti jednega konja!“ reče sin božji sv. Petru. Peter sluša, gre in odseka konju najpred nogo, nese jo na nakóvalo, ter jo tam brez vse težave podkuje. Na to nese podkovano nogo zopet nazaj, pritakne jo na prejšno mesto, in glej čudo! prijala se je zopet konjskega telesa.

Tako podkuje Peter tudi drugo, tretjo in četrto nogo. „Idiva zdaj dalje!“ reče Zveličar, ki je na strani stal in gledal Petra pri delu.